

БОГДАН ДАНИЛОВИЧ

Як їжаченятам майстрували чоботята

(За шведською казкою Єви Биллов)

Ілюстрації ЮРІЙ КОЗАК

У

їжачій родині було десятеро їжаchenят. Важко було батькові-їжакові й матері-їжачисі справлятися із стількома діточками. В інших родинах було четверо-п'ятеро, а тут — подумайте! — цілий десяток та ще й самих хлопців!

Сердешна ненька-їжачиха від ранку до вечора клопоталася-працювала, а батько-їжак їй допомагав. Правда, бувало й так, що батько-їжак сидів і читав газету, але тати всі однакові і таки повинні знати, що діється в світі. Ненька-їжачиха не мала ні хвилини спочинку: цілими днями чистила колючі кожушки їжаchenят і втирала їм носики, а ввечері перед сном читала їм "Веселку".

Улітку було тепло, і їжаchenята бігали босоніж. Але восени стало в лісі вогко й холодно. Їжаchenята верта-

лися з прогулянок додому з мокрими ногами. Не було дня, щоб котресь не кашляло. Ненька-їжачиха те тільки й робила, що напувала діток грячим чаєм з липового цвіту.

— Ні, ніяк не можуть наші хлопці залишитись на зиму без чобіт! — вирішила ненька-їжачиха.

Але скільки ж замовити чобіток для всіх десятьох синків, коли в кожного по чотири лапки? Довго рахувала ненька-їжачиха, поки дорахувалася, що треба разом сорок чобітків. Подумати тільки, як багато! Довго думала ненька-їжачиха, що робити, і врешті додумалася. Добула із скрині зміїну шкуру, накинула на голову теплу хустину і пішла до довговухого зайця-кравця, що жив у недалекому кущі.

— Зайчику-сусідо, будьте ласкаві скроїти з оцієї шкури моїм їжаченятам сорок чобітків! А за роботу плачӯ

оце вам зразу чеком української кредитової спілки.

Заець погодився і на другий день приніс покраяну шкуру.

— Вибачте, прошу, але тієї шкури, що ви принесли, вистачило всьо-

го на двадцять чобітків, якраз по парі на кожного, — з жалем говорив заєць. — Вашим їжаchenятам доведеться хіба ходити на задніх лапках,

як ходять усі достойні звірі.

Подякувала ненька-їжачиха зайцеві-кравцеві та й поспішила до дятля-стукача.

— Дятлю-сусідо, будь ласка, змайструйте із цих десяти кроїв чобітки для моїх їжаchenят! — попросила ненька-їжачиха.

— Добре, я з цим ділом скоро впораюсь! Приходьте завтра! — сказав дятль-стукач і почав стукати міцним дзьобом по дереві.

Ненька-їжачиха прийшла на другий день по чобітки. Та ось лиxo: дятль сказав, що не стало йому на всіх десять пар кілків і цвяшків, тож зробив тільки половину, п'ять пар, тобто десять чобітків.

— Не турбуйтесь! — потішив дятль. — Десять чоботят і десятеро хлопят — якраз по одному!

Однак ненька-їжачиха таки дуже затурбувалася: як же ж так, кожному

синочкові та по одному чобіткові? Хіба їм доведеться скакати на одній нозі.

Залишалося ще помастити чобітки жиром, щоб не пропускали води. Пішла ненька-їжачиха над озеро до видри.

— Видро-сусідко, ви плаваєте у воді, і ваше вбраниня завжди сухе, бо в ньому багато жиру. Намажте ним і оці чобітки для моїх їжаченят!

Узяла видра чобітки. І ось знову лиxo: на другий день сказала видра неньці-їжачисі, що половину чобітків ненароком упустила в воду й ніяк не може їх добути.

— Не розпачайте, все таки п'ять чобітків я вам повертаю, і ваші хлопці-їжачки можуть у них бігати — як не всі разом, то хоч по черзі.

Що ж було робити неньці-їжачисі? Подякувала й за таку пораду. По дозорі додому ввесь час думала, як зарадити лихові, та нічого не придума-

ла. Вирішила спитати самих їжачків.

— НИКУ, ТИКУ, РИКУ, МИКУ, ТЕКУ, РЕКУ, УКУ, МУКУ, ЯКУ, ЖАКУ! — покликала ненька-їжачиха їжаченят. — Нумо, дітки, подумаймо, як розділити п'ять чобітків між вас усіх.

І стали вони думати-гадати, як поділити п'ять чобітків між десятеро їжаченят, коли в кожного їжаченяти

по чотири лапки, а разом у них сорок лапок. Хіба узути два чобітки на дві лапки Ника, а три — на три лапки Тика... Або чотири чобітки на чотири лапки Рика, а один чобіток на одну лапку Мика... Думали-гадали всяко, говорили-радили, аж у батька-їжака і в неньки-їжачих розболілися голови.

— Чи не піти б нам спати? Ранок від вечора мудріший! — порадив батько-їжак і позіхнув. Йому вже дуже набридла вся оця морочлива спраوا. Тоді всі — батько, ненька й діти — побажали одне одному доброї ночі, полягали на ліжечках і заснули. І спали всі так міцно, що не пробудилися ні другого дня, ні за тиждень, ні за місяць. День і ніч було чути голосне хропіння з їжачого житла, і звірі-сусіди не знали, що сталося з їжаками.

А чи знаєте ви?

Справа дуже проста: їжаки сплять всеніку зиму і не прокидаються аж до весни. Зимові чобітки їжаchenя-

там зовсім не потрібні, а навесні вони можуть бігати по лісі босоніж. От, про це й забула ненька-їжачиха!

Заснули — сплять їжачки всеніку зиму, тільки носики
видно з-під покривала з листочків.
Надобраніч, вам їжачки, надобраніч!

“МОЯ КНИЖЕЧКА”

ВИПУСК Ч. 47

“ЄВШАН-ЗІЛЛЯ”

ТОРОНТО, Р. Б. 1973

ДЛЯ ДОШКІЛЬНОГО ВИХОВАННЯ поручає СВІТОВА РАДА ДОШКІЛЛЯ
Всі права застережені

Copyright by “Yevshan-Zillia,” Toronto, Canada, 1973.